

Sagen fattes under Forhandling.

Berntsen: Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet om den foreliggende Sag, skal jeg, for at forebygge Misforstaaelse, straks udtale, at jeg ikke her staar som Talsmand for den Gruppe, jeg tilhører i politisk Henseende. Men da jeg repræsenterer en Valgkreds, hvis økonomiske Interesser ere i meget høj Grad berørte af det Spørgsmaal, hvorvidt Sufferroedyrkingen overhovedet kan fortsættes her i Landet eller ej, ønsker jeg gerne at motivere min Stilling til det foreliggende Lovforslag. Det vil være i ærede Medlemmers Grindring, at ca. 3,000 Landboere fra de forskellige sukkerroedyrkende Egne i Landet have henvendt sig med en Adresse til den højtærede Regering og til Rigsdagen for at paatalde Lovgivningsmagtens Bistand til Sufferroedyrkingens fremtidige Udvikling her i Landet, som for Øjeblikket stærkt trues paa Grund af de høje Udsøfjelspræmier, der betales i andre sukkerroedyrkende Lande. I Tyskland var Udsøfjelspræmien i 1893—94 56 Dre pr. Centner, i Østerrig 86 Dre og i Frankrig 2 Kr. 9 Dre pr. Centner, og der er al Udset til, at Udsøfjelspræmien for Tysklands Vedkommende ved Vedtagelsen af et Lovforslag, der er under Forhandling i den tytte Rigsdag, yderligere vil blive forhøjet. Medens jeg paa den ene Side kun kan være den højtærede Minister taknemmelig for, at han i Løbet af saa kort Tid har søgt at imødekomme dette Ønske fra Røedyrkerens Side ved at fremlægge det foreliggende Lovforslag, maa jeg paa den anden Side beklage, at Lovforslaget har faaet det Indhold, som det har faaet, thi jeg tror ikke, at det vil være muligt at føre det Lovforslag igennem dette Ting i den Stikkelse, som det her har faaet. Det forekommer mig nemlig, at den højtærede Minister har blandet Spørgsmaal ind, der egentlig i og for sig ikke vedkomme denne Sag. Jeg ser saaledes ikke Nødvendigheden af, at den højtærede Minister her har villet benytte Lejligheden til at faa Tinget til at nægte den Forhøjelse af Olfkatten, som jo nu skal træde i Kraft i indeværende Aar, medmindre det da skulde være, fordi Ol og Sukker nu en Gang ere blevne to siamesiske Tvillinge, der slet ikke mere kunne stilles ad her i Landet. Jeg tror nemlig ikke, at dette Ting vil gaa med til — og jeg for mit Vedkommende vil ikke tilraade det — at gaa den modsatte Vej af den, man gik i Aaret 1891. Da gik man den Vej, at man nedsatte Statten paa Sukkeret, og for at give Statskassen et Ækivalent for det Tab, som den derved

led, lagde man Stat paa bayersk Ol. Her foreslaar nu den højtærede Minister, at man skal gaa den modsatte Vej, beskytte Olfet og forøge Statten paa Sukkeret. Denne Vej anbefaler jeg ikke, og jeg tror heller ikke, at der er et Flertal i dette Ting, der vil gaa dertil. Jeg tror ikke, at det vil være nogen fremkommelig Vej at sige som saa: For at beskytte de roedyrkende Egne her i Landet og hjælpe dem over de Vanstigeligheder, der true dem i Øjeblikket, skal man forhøje Sufferstatten, lægge en forhøjet Stat paa det Produkt, der jo bruges i saa stor Udstrækning, ogsaa i de Egne, hvor man ikke kan dyrke Sufferroer. Derimod forekommer det mig, at en Vej, man med Rimelighed kunde gaa, hvis det virkelig viser sig, at der er Fare for, at Sufferroendustrien ikke kan fortsættes her i Landet, er den, at man nedlægger den indenlandske Afgift paa Sukkeret. Det forekommer mig, at det er en ret rimelig Vej, og den vil jeg anbefale. Jeg vil henstille til Ministeren og til det Udvalg, som jeg antager vil komme til at befatte sig med dette Spørgsmaal, at tage under Overvejelse, om man ikke mulig kunde enes om at gaa den af mig her antydede Vej. Andre Veje tror jeg ikke vilde være fremkommelige, og med Hensyn til den af mig nævnte Vej vil jeg bemærke, at det er ikke saa u hørt, at Statskassen har bragt Ofre for enkelte Samfundsklasser. Jeg skal bare minde om, med hvilken Beredvillighed dette Ting for nogle Aar siden gav henved 300,000 Kr. for at nogle ganske saa Menneker kunde komme til Udstillingen i Chicago. Naar dette Ting har vist en saadan Beredvillighed over for ganske enkelte industridrivende, forekommer det mig, at naar der som her er Tale om en Sag, hvortil mange Tusinde Landboeres Interesse er knyttet, vil det ikke være urimeligt, at Staten støtter disse ved indtil videre at afstrøbe dem en mindre aarlig Afgift. Det er mit Standpunkt til denne Sag, og jeg henstiller som sagt til nærmere Prøvelse i det Udvalg, som vil komme til at behandle denne Sag, hvorvidt man vil kunne enes med den højtærede Minister om at gaa den her af mig antydede Vej.

Johannsen: Den Beskyttelse, som Sukkeret for Øjeblikket har her i Landet, andrager $\frac{3}{4}$ Dre. Af Bemærkningerne til dette Forslag ser jeg imidlertid, at dette Besløb egentlig ikke er nogen Beskyttelse, men en Godtgørelse for den Told, som Sufferfabrikkerne erlægge af Kul og andre toldpligtige Varer, som de ere nødte til at bruge ved Fabricationen af Sukker. Efter